

РЕШЕНИЕ

№ 138

гр. Пловдив, 18.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 3-ТИ НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в публично заседание на деветнадесети септември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Васил Ст. Гатов

Членове: Милена Б. Рангелова
Деница Ц. Стойнова

при участието на секретаря Мариана Н. Апостолова в присъствието на прокурора Иван Г. Даскалов като разгледа докладваното от Васил Ст. Гатов Въззивно наказателно дело от общ характер № 20225000600216 по описа за 2022 година

Производството е по реда на глава XXI НПК.

С обжалваната присъда състав на Пазарджишкия окръжен съд е признал подсъдимия В. Т. П. за виновен в това, че на 19.07.2021 г. в с. *, общ. *, обл. * на главен път *, при управление на л.а. „*“ с ДК № *, собственост на * * е нарушил правилата за движение по пътищата – чл. 21, ал. 1, чл. 43, т. 5, чл. 5, ал. 1, т. 1, чл. 6, т. 1, чл. 116 и чл. 119, ал. 1 и ал. 2 ЗДВП и чл. 196 ППЗДВП и по непредпазливост е причинил смъртта на М. Б. С. и на основание чл. 343, ал. 3, пр. 8-мо, б. „б“, пр. 1, вр. ал. 1, б. „в“, пр. 1, вр. с чл. 342, ал. 1 НК и чл. 58а, ал. 1 НК го осъдил на четири години и осем месеца лишаване от свобода, което да изтърпи при първоначален „общ“ режим.

На основание чл. 343г съдът лишил подсъдимия В. Т. П. от правото да

управлява МПС за срок от шест години.

Било приспаданото времето, през което подсъдимият бил лишен от правото да управлява МПС за същото деяние по административен ред.

Съдът се разпоредил с веществените доказателства и разноските по делото.

Против присъдата е постъпила бланкетна жалба от защитника на подсъдимия. Изразява се несъгласие с размера на наложеното наказание и се претендира намаляването му.

В съдебно заседание представителят на Апелативната прокуратура предлага жалбата на подсъдимия да се остави без уважение. Застъпва становището, че присъдата е законосъобразна и обоснована, а определеното наказание е справедливо отмерено. Според прокурора, съдът е отчел всички смекчаващи и отегчаващи отговорността обстоятелства и правилно е отмерил размера на наказанието, като едно евентуално негово намаляване и отлагане на изпълнението му не би изпълнило целите предвидени в чл.36 НК.

Поверениците на частния обвинител намират наложеното на подсъдимия наказание за съответно на извършеното от него престъпление. Според тях подсъдимият се е движил с огромна скорост в рамките на населено място и така е допуснал ПТП, при което е причинена смъртта на М. С.. Отделно от това съзират в подсъдимия усещане за безнаказаност и поставяне над закона, което създава подобна трайна нагласа и в останалите членове на обществото. Изразяват становище, че целите на наказанието биха могли да бъдат постигнати единствено с ефективното му изтърпяване.

Частния обвинител поддържа поверениците си.

Защитата на подсъдимия намира присъдата, в частта относно наказанието за не добре обоснована. Поднесените с изключителен юридически усет и впечатляваща вербална еквилибристика съображения са насочени към оценката на обстоятелствата, имащи значение за определяне на размера на наказанието и начина му на изтърпяване, като според защитата същите количествено са точно отмерени, но неправилната преценка на качествено им измерение е довела до явната му несправедливост. Според защитата деянието е настъпило поради инцидентна грешна преценка на приоритетите, които е поставил подсъдимия при изпълнение на служебна задача, а не в резултат на принципно пренебрежително отношение към

правилата за движение по пътищата. Молбата е насочена към намаляване на размера на наказанието и отлагане на изпълнението му на основание чл.66 НК.

Подсъдимият се присъединява към доводите на защитника му и иска изпълнението на наказанието да бъде отложено, за да помогне на съпругата си за нормалното отглеждане на децата им.

Апелативният съд, като съобрази доводите на страните, провери служебно правилността на присъдата, съобразно изискванията на чл. 313 и чл. 314 от НПК и за да се произнесе, взе предвид следното:

Първоинстанционният съд е приел за установена следната фактическа обстановка:

Подс. В. П. притежавал свидетелство за управление на МПС № * от 08.08.1996 година. В системата и от справка за нарушител се откриват данни за нарушение по ЗДвП – чл. 179, ал. 2, през 2006 година, съответно издадено наказателно постановление, влязло в сила.

Подс. П. към инкриминираната дата е бил служител в Сектор „*“ гр. * и гр. * към отдел * при *.

На 19.07.2021 година подс. П. управлявал лек автомобил „*“ с ДК № *, собственост на * *, по служебна задача. Около 11:30 часа приближавал с. *, общ. *, като навлязъл в селото по ул. „*“ – главен път *. При ограничение на скоростта за населеното място 50 км/час, „*“ се движела, видно и от становището на експертите по АТЕ с не по-малко от 73,30 км/час. Движението в този участък било двупосочно с непрекъснатата линия и в зоната на действие на пътен знак Д17 /пешеходна пътека с широчина 4,20 м – предстояща. В дясната лента имало колона от няколко автомобили, които се движели бавно и спирали периодично, за да се съобразят с пешеходната пътека пред тях, за евентуално преминаващи пешеходци.

Независимо от ограничението на скоростта и непрекъснатата осова линия, подс. П. в нарушение на правилата, управлявал автомобила по лявата лента на платното за движение, като изпреварвал недопустимо колоната автомобили, с превишена скорост и в зоната на видимата му в обзора напред пешеходна пътека.

В този момент по нея пресичали две деца – брат и сестра – А. С. - деветгодишен и пострадалата М. С. - седемгодишна. Децата вървели по

средата на пешеходната пътека, едно след друго, като А. бил отпред. На около 40 метра от пешеходната пътека, когато предвид спрелите в дясно автомобили за подсъдимия се открила видимост и към пострадалата С., с оглед и скоростта на * - 73,30 км/час, сблъсъкът се оказал неизбежен. Опасната зона за спиране – 50,90 при посочената скорост - 73,30 км/час, надвишавала разстоянието между автомобила и пострадалото дете, когато то било възприето от подсъдимия. Детето било блъснато с предната дясна част на автомобила в задната дясна част на тялото му. След удара, автомобилът изминал около 14 метра, без спирачни следи, покачил се на левия тротоар и се установил в покой след сблъсък в пътен знак. Пострадалата М. била отхвърлена напред и наляво, където паднала на платното за движение.

Очевидец на станалото ПТП била св. Н. А., която се намирала в близкото кафене. Веднага след произшествието към пострадалото дете се притекли на помощ свидетелите Д. К. и И. Д., които се опитали да помогнат, като приложили изкуствено дишане. Била извикана и кола на СМП, като пострадалата веднага била откарана в ЦСМП *, в клинична смърт, без пулс и дишане.

Веднага след настъпване на процесното ПТП подс.П. слязъл от шофирания от него автомобил, като също се опитвал да окаже първа помощ на пострадалото дете М., държал детето и му правел изкуствено дишане уста в уста, като после бил сменен от свидетелките К. и Д.. Искал първоначално да закара детето в болница,но предвид състоянието му не го сторил. Подсъдимият П. заявил пред св.И. А., че той е виновен за настъпилото ПТП,като провел и телефонен разговор със св. Е. П., който към процесната дата изпълнявал длъжността * ,като го уведомил,че е причинил ПТП и има пострадало дете.

На подс. П. на 21.07.2021 година на основание чл. 69а, ал. 1 от НПК било отнето СУМПС.

От изследване съдържанието на алкохол в кръвта е установено, че подсъдимият не е употребявал алкохол или наркотични вещества.

От назначената по делото СМЕ се установило, че на пострадалата М. С. са причинени редица увреждания по тялото, включително и на вътрешни органи. Като причина за смъртта е посочена тежка, закрыта, съчетана гръбначно-мозъчна, гръдна, коремна и опорно-двигателна травма, довела до

прекъсване на гръбнака в гръдния отдел със засягане на гръбначния мозък, довели до спиране на сърдечната дейност и дишането.

Налице е пряка причинно-следствена връзка между получените травматични увреждания и настъпилата смърт при въпросното ПТП на 19.07.2021 година около 11:40 часа. Смъртта на пострадалото дете е настъпила бързо, за минути. При огледа и аутопсията на детето са установени травматични увреждания в резултат на действието на твърд, тъп предмет с висока кинетична енергия, чрез удар с или върху такъв, които добре отговарят да са получени при ПТП – автомобилна травма – пострадал пешеходец при блъскане от лек автомобил, с последващо отхвърляне и падане на терена към момента на инкриминираната дата.

По време на първия контакт на лекия автомобил с пострадалото дете, то е било право и обърнато със задно-дясната си част към предницата на лекия автомобил.

По делото е прието и заключение и по комплексна автотехническа и медицинска експертиза, от което се установява, че техническото състояние на л.а. „*“ с д.к. № * не е в причинно-следствена връзка с настъпилото пътно-транспортно произшествие. Определено е място на удара – по дължина на 7,0 м западно от Ориентира приет в протокола за оглед. По широчина на 5,40 – 5,60 м северно от южната граница на платното за движение. Направлението на лекия автомобил „*“ преди момента на произшествието е било в посока с. *, разположен върху лентата за насрещно движение, движейки се със скорост в момента на удара около 73,30 км/час. Опасната зона /пълният спирачен път/ за спиране на лекия автомобил, при скорост на движение от 73,30 км/час, е около 50,86 метра, от които 24,43 метра през времето за реакция на водача и 26,46 м в спирачен път. Времето за изминаване на опасната зона /пълния спирачен път/ за спиране на лекия автомобил е 3,8 s, от които 1,2 s през времето за реакция и задействане на спирачките и 2,6 s за изминаване на спирачния път. Разстоянието, от което водачът на автомобила е възприел пешеходката като опасност за движението и е реагирал на екстремно спиране, е 40 метра. При тази ситуация ПТП е било неизбежно, ако пешеходецът – дете не е спряло движението си и ползвало предимството си върху пешеходната пътека. Опасната зона за спиране на автомобила е 50,90 м и водачът не е в състояние да избегне сблъсъка, пешеходката попада в опасната

зона за спиране на автомобила. Ударът е настъпил през времето за реакция на водача и задействане на спирачките.

Експертите посочват, че с оглед характеристиките на пътния участък водачът е имал техническата възможност да възприеме наличието на пешеходната пътека и предшестващата я единична непрекъсната линия на пътното платно, спрелите автомобили пред пътеката и децата пешеходци от минимална дистанция около 73,30 метра, като в рамките на тази дистанция те са се движили заедно 1,9 секунди. Видимостта за водача спрямо пешеходната пътека е ограничена от намиращите се в дясната пътна лента автомобили или от движещите се пред него два или повече автомобили. Ако на пътеката има пешеходец и ако същият се приеме за предвидимо препятствие, е технически правилно водачът да има техническата възможност да спре пред него. Технически правилно е водачът на автомобила да се съобрази с наличната спрямо пешеходната пътека видимост и ако тя е ограничена, да намали скоростта до технически съобразената. Тази скорост е такава, че ако в невидимата зона върху пешеходната пътека има пешеходец, който следва това попадне в полезрението на водача, той да има техническата възможност да спре.

Казаното се отнася както за началото на пешеходната пътека, видимо ограничена от автомобилите, движещи се или изчакващи в дясната пътна лента, така и за частта от пешеходната пътека, видимо неограничена от автомобилите пред автомобила „*“.

Следователно техническата съобразена с приближаването на пешеходна пътека скорост зависи от отстоянието от автомобила до самата пътека – колкото това отстояние намалява, толкова технически съобразената скорост става по-малка, докато накрая непосредствено преди пътеката тя практически става равна на нула. Тази скорост се определя от условието отстоянието до пътеката да е по-голямо от опасната зона за спиране. В момент, в който видимостта позволява и водачът се убеди, че върху пътеката няма стъпил пешеходец и че в близост до нея никой не дава признаци, че ще я пресече, движението на автомобила би могло да продължи с намалената преди това скорост.

Видно е, че движението на автомобил „*“ с ДК № * по маршрут отпреди и непосредствено преди ПТП е синтезирано в приложения по делото оптични

дискове. Установени са видеозаписи, заснели процесния автомобил от монтирани по маршрута му стационарни охранителни видеокамери. Описанието им е дадено в оглед на веществени доказателства на 8 бр. оптични дискове, в които може да бъде намерен автомобила.

В предоставената справка на оптичен диск и след извършен оглед на вещественото доказателство- предоставения от „*“ ЕАД диск № 1 с надпис „* ” за тел. № *, използван от подс.П., на процесната дата - 19.07.2021г.се установява, че 10:59:21 часа подсъдимият се е намирал в района на с. *, общ. *, обл. * и в 11:39:53 часа вече е бил в района на с. *, ул. „18“ . Разстоянията между двете точки е приблизително 73 км, а времето 40 минути.

Съдът е намерил, че описаната по-горе и изцяло инкорпорирана в настоящите мотиви фактическа обстановка се установила по несъмнен и категоричен начин от самопризнанието на подсъдимия, дадено по реда на чл.371, т.2 НПК, от показанията на свидетелите, от представените по делото заключения на вещите лица и приложените писмени доказателства.

Производството в Окръжния съд е преминало при диференцираната процедура по глава Двадесет и седма НПК /съкратено съдебно следствие в производството пред първата инстанция/. Съдът е разяснил на подсъдимия въпросите по чл.371 НПК и го е уведомил, че доказателствата от досъдебното производство и направените от него самопризнания по чл.371, т.2 НПК ще се ползват при постановяване на присъдата. С протоколно определение съдът е одобрил изразеното съгласие на подсъдимия разглеждането на делото да протече по реда на съкратеното съдебно следствие и обявил, че при постановяване на присъдата ще ползва направените самопризнания по фактите, изложени в обвинителния акт.

Така приетата от първоинстанционният съд фактическа обстановка е в съответствие с доказателствата по делото и се възприема изцяло от въззивната инстанция. За изследване на обстоятелствата, релевантни за повдигнатото обвинение срещу подсъдимия В. П., първата инстанция е извършила всички необходими процесуално - следствени действия, изясняващи значимите факти относно настъпилото ПТП.

Правилно съдът е дал вяра на показанията на свидетелите и е намерил тези показания за последователни, ясни, точни и непротиворечиви и ги кредитирал.

Обосновано са кредитирани от първата инстанция и заключенията по назначените експертизи. Те са изготвени компетентно, от надлежните специалисти и са обосновани и пълни. Поради това включването им в доказателствения материал е правилно и в съответствие с изискванията на процесуалните императиви.

Въз основа на приетите за установени фактически положения първоинстанционният съд е стигнал до правилния правен извод, че подсъдимият е осъществил от обективна страна и субективна страна състава на престъплението по чл. 343, ал. 3, пр. 8-мо, б. „б“, пр. 1, вр. ал. 1, б. „в“, пр. 1, вр. с чл. 342, ал. 1 НК.

На базата на установената доказателствена съвкупност съдът е изпълнил с необходимото фактическо съдържание „бланкета“ на приложимата правна норма по чл.343 НК, приемайки, че с поведението си като водач на МПС подсъдимият П. е нарушил правилата за движение, очертани в нормите на чл. 21, ал. 1, чл. 43, т. 5, чл. 5, ал. 1, т. 1, чл. 6, т. 1, чл. 116 и чл. 119, ал. 1 и ал. 2 ЗДвП и чл. 196 ППЗДвП и тези нарушения са в пряка причинно – следствена връзка с настъпилия вредоносен резултат.

По приложението на материалния закон.

При служебната проверка и във от оплакванията в жалбата на подсъдимия за явна несправедливост на наложеното наказание, настоящият състав констатира неправилно приложение на материалния закон при изпълване с необходимото фактическо съдържание на „бланкета“ на приложимата правна норма по чл.343 НК.

Окръжният съд е приел, че подсъдимия П. при управление на лекия автомобил е нарушил чл. 21, ал. 1, чл. 43, т. 5, чл. 5, ал. 1, т. 1, чл. 6, т. 1, чл. 116 и чл. 119, ал. 1 и ал. 2 ЗДвП и чл. 196 ППЗДвП, които нарушения е счел, че са в пряка причинно-следствена връзка с настъпилия вредоносен резултат.

Този извод е правилен и доказателствено обезпечен, само досежно нарушенията на разпоредбите на чл.21, ал.1 и чл.43, т.5 ЗДвП. По делото е установено, не се спори от страните и подсъдимият е признал обстоятелството, че се е движил с превишена скорост в рамките на населеното място и е предприел изпреварване на движещите се пред него автомобили пред пешеходната пътека, на която е настъпило

инкриминираното ПТП при положение, че тези автомобили са закривали видимостта към тази пешеходната пътека. Вследствие на тези нарушения на правилата за движение по пътищата подсъдимият не е забелязъл пресичащата на пешеходната пътека М. С. и я блъснал с предната част на управлявания от него автомобил. От удара са настъпили различните телесни увреди на пострадалата, довели до нейната смърт. Така очертаните нарушения на чл.21, ал.1 и чл.43, т.5 ЗДвП, довели до настъпване на ПТП се намират се в пряка причинно- следствена връзка с настъпилия вредоносен резултат и обосновано съдът е преценил, че те са от категорията, ангажиращи наказателната отговорност на П..

Не може обаче да бъде приета за правилна аргументацията, с която Окръжния съд е обосновал нарушения от страна на подсъдимия, обхванати от нормите на чл. 5, ал. 1, т. 1, чл. 6, т. 1, чл. 116 и чл. 119, ал. 1 и ал. 2 ЗДвП и чл. 196 ППЗДвП.

Съдът не е съобразил, че съгласно трайната съдебна практика по дела от този вид, за осъждането на едно лице не е достатъчна констатацията, че то като водач на МПС е нарушило императивни разпоредби, визирани в специалния закон и правилник, а следва и да е доказано по категоричен начин, че допуснатите нарушения са в причинна връзка с настъпилия противоправен резултат.

Правилното решаване на този въпрос в принципен план има отношение не само към виновността на дееца, но и към справедливостта на наложените наказания, защото не без значение за обществената опасност на едно деяние и на един деец е дали е извършено едно или повече нарушения на правилата за движение, както и какви са особеностите и характера на тези нарушения. Практика е държавното обвинение да се „презастрахова“, инкриминирайки множество нарушения по ЗДвП и ППЗДвП, често и такива, които не могат да съществуват едновременно, или пък не са в причинна връзка с резултата. Такъв е и настоящия казус и окръжният съд е следвало да анализира и да редуцира инкриминираните с обвинителния акт нарушения на правилата за движение по пътищата.

Вън от вниманието на първата инстанция е останало трайно възприетото в съдебната практика становище, че винаги когато едновременно са нарушени общи правила за безопасност на движението и специални правила, конкретизирани в ЗДвП или ППЗДвП налице е само

нарушение на съответното специално правило. Инкриминираните разпоредби на чл. 5, ал. 1, т. 1, чл. 6, т. 1 и чл. 116 ЗДвП са общи разпоредби от закона, поглъщащи се от специалните разпоредби на ЗДвП, нарушени от подс. П. и довели до настъпване на инкриминираният резултат. В посочените норми не се съдържа императивно правило за поведение, а само общо изискване да не се поставя в опасност живота и здравето на хората, както и водачът да се съобразява с пътните знаци, със светлинните сигнали и пътната маркировка. Тези изисквания са конкретизирани с множество други задължителни, конкретни и императивни разпоредби в ЗДвП и именно нарушаването на последните, в случая чл.21, ал.1 и чл.43, т.5 ЗДвП, а не на общите норми по чл. 5, ал. 1, т. 1, чл. 6, т. 1 и чл. 116 ЗДвП е в причинна връзка с резултата.

Отделно от това, съдът не е преценил, че нарушенията на 119, ал.1 и ал.2 ЗДвП и чл.196 ППЗДвП не са самостоятелни, а последица от нарушенията на чл.21, ал.1 и чл.43, т.5 ЗДвП. Съдебната практика е категорична, че едновременното приложение на основното и произтичащо от него вторично нарушение на правилата за движение е несъвместимо и е в противоречие с правилото „*conditio sine qua non*”. Ако водачът се е движел с разрешената скорост и не е изпреварвал други МПС пред пешеходна пътека без да има видимост към нея или казано с други думи, ако се беше съобразил с разпоредбите на чл. 21, ал.1 и чл.43, т.5 ЗДвП и допуснеше ПТП, то тогава нарушенията по чл.119, ал.1 и ал.2 ЗДвП и по чл.196 ППЗДвП биха се явили „условието, без което не може” и биха обусловили търсене на наказателна отговорност. Ако обаче блъскането на преминаващите по пешеходната пътека пешеходци е последица от други нарушения на правилата за движение, както в случая на чл.21, ал.1 и чл.43, т.5 ЗДвП, то отговорността на подсъдимия следва да се ангажира само на тяхната плоскост.

Все във връзка с бланкетните разпоредби следва да се отбележи, че съдът е допуснал съществено нарушение на процесуалните правила, като е признал подсъдимия П. за виновен и го е осъдил за това, че е нарушил разпоредбата на 119, ал.1 и ал.2 от ЗДвП без същият да е имал обвинение за това.

С обвинителния акт подсъдимият е бил обвинен, че е нарушил разпоредбата на чл.119, ал.1 и ал.2 от ППЗДвП /стр.5 от обв. акт, последен абзац/. Тази разпоредба е неотнормима към настоящия казус, защото чл.119 ППЗДвП няма алинеи и отделно от това регламентира задължения на водачите на МПС при движение по автомагистрала, каквото обстоятелство очевидно липсва както в обстоятелствената част на обвинителния акт, така и в приетата от съда и относима към предмета на доказване фактология.

По нататък в пледоарията си в хода на съдебните прения пред първата инстанция прокурорът е пледирал за търсене на отговорност от подсъдимия именно за нарушение по чл.119, ал.1 и ал.2 ППЗДвП /стр. 107 от нохд 68/22г./. Подсъдимият своя страна също се е защитавал през целият ход на

процеса до приключването му в първата инстанция по него.

Независимо от това, съдът за първи път с присъдата си е признал подсъдимия П. за виновен и го е осъдил за това, че е нарушил разпоредбата на 119, ал.1 и ал.2 от ЗДвП, каквото обвинение не му е било повдигано и предявявано и по което той не се е защитавал. Очевидно е, че по този начин са погазени процесуалните му права. Независимо от това, с наложилото се оправдаване по тази бланкетна разпоредба наличния процесуален порок е саниран. Това е така, защото в наказателното право е възприето и валидно разбирането, че оправдателната присъда е висша форма на справедливост и тя заличава всички нарушения на процесуалните права на подсъдимия, без значение доколко те са съществени.

Обобщено, подсъдимият П. не е извършил нарушенията по чл. 5, ал. 1, т. 1, чл. 6, т. 1, чл. 116, по чл.119, ал.1 и ал.2 ЗДвП и по чл.119, ал.1 и ал.2 и чл.196 ППЗДвП, по които е бил обвинен, признат за виновен и осъден, поради което присъдата в тази си част следва да бъде изменена, като подсъдимият следва да бъде признат за невиновен и оправдан да е извършил тези нарушения на правилата за движение по пътищата.

По жалбата на подсъдимия за явна несправедливост на наложените му наказания .

Оплакванията за явна несправедливост на наложените на подсъдимия наказания са основателни и намират опора в материалите по делото.

От правната доктрина и съдебната практика е известно, че при индивидуализацията на наказанието съдът е длъжен да съобразява и оценява всички обстоятелства, имащи тежест и значение за постигане на нужното съответствие между извършеното деяние и следващото се за него наказание, което по вид и размер да е достатъчно за успешното постигане на целите визирани в чл.36 НК.

За правилното определяне на съдържанието на наказателната отговорност, свързано с преценката за справедливост, винаги е необходимо индивидуалната тежест на конкретната проява да бъде разгледана не изолирано, а в съвкупност с всички доказателства и не на последно място с данните за личността на дееца, които ориентират относно нуждата от повече или по-малко интензивно наказателно въздействие, с оглед комплексното реализиране на целите на специалната и генералната превенция.

Тези принципни положения не са били съобразени от първоинстанционният съд. При определяне на наказанието на подсъдимия, съдът е пренебрегнал принципите на законоустановеност и на индивидуализация на наказанието, степента на обществена опасност на дееца,

неправилно е преценил и съпоставил отегчаващите и смекчаващите отговорността обстоятелства и е определил наказание лишаване от свобода за срок от седем години, който размер на основание чл.58а, ал.1 НК редуцирал на четири години и осем месеца.

Правилно съдът е отчел като смекчаващи вината обстоятелства чистото съдебно минало на подсъдимия, отличните му характеристични данни, трудовата му ангажираност преди и след настъпване на ПТП, семейното му положение – женен с две деца, дългогодишният му стаж в системата на МВР, през което време е бил многократно награждаван във връзка с отлично изпълнение на поставените му служебни задачи, оказаното пълно съдействие на разследващите органи настъпилото ПТП, в това число и доброволното даване на кръвна проба и урина-за изследване за наличие на алкохол и други упойващи вещества, изразеното искрено съжаление за извършеното деяние, оказаната веднага след настъпване на процесното ПТП помощ на пострадалото дете, направените чистосърдечни самопризнания, с които е съдействал е за разкриването на обективната истина по делото, като не само е признал вината си пред свидетели на местопроизшествието, но и незабавно се е обадил на началника си - св.П. и го уведомил, че е допуснал ПТП с пострадало дете, липсата на нарушения на правилата за движение по пътищата /в дългогодишния си стаж като водач на МПС е допуснал само едно нарушение през 2006г., за което е бил санкциониран по административен ред/. Настоящият състав намира, че посочените смекчаващи вината обстоятелства са налични и имат съществен принос и значение при индивидуализиране на наказанието.

Следва да бъде отбелязано, че част от тях разполагат със значителен намаляващ отговорността потенциал.

На първо място това е добросъвестното процесуално поведение, демонстрирано от подсъдимия през цялото време на процеса. Същият е дал обяснения, като не е отрекъл участието си в ПТП. С тези обяснения той е спомогнал за разкриване на обективната истина, като е признал вината си и така е изобличил сам себе си в извършването на престъплението. Настоящата инстанция намира, че това му процесуално поведение, което попада в обхвата на регламентираното му от НПК и ЕКЗПЧОС право на защита не само не налага, а точно обратното изключва необходимостта от значителна по обем

наказателна репресия.

На следващо място е обстоятелството, че подсъдимият след деянието е направил всичко зависещо от него за оказване на помощ на пострадалото дете. Безспорно е установено, че същият е държал детето и се опитвал да му прави изкуствено дишане. Тези действия са били необходими, защото пострадалото дете е давало признаци на живот. Това поведение на подсъдимия е едно изключително смекчаващо вината обстоятелство, което само по себе си обаче не може да доведе до определяне на наказанието по реда на чл.55 НК, защото най – лекото предвидено в закона наказание не се оказва несъразмерно тежко за подсъдимия и налагане на наказание под законоустановения минимум би било проява на необоснована снизходителност.

За отегчаващи отговорността обстоятелства съдът е намерил множеството нарушения на ЗДвП и ППЗДвП, извършени от подс.П., вследствие на които е настъпило процесното ПТП, факта, че с деянието си е създал реална опасност за живота и здравето на братчето на пострадалата, което е пресичало заедно с нея, както и на лицата, които са се намирали в близост. Отделно от това е отчел в негативна насока управлението на МПС със значително превишена скорост на главна улица, в центъра на с. *, на пешеходна пътека, около обяд, в близост до центъра на селото, когато е било оживено, както и, че след удара управляваното от подсъдимия МПС е напуснало пътното платно и се е покачило на левия тротоар, като е спряло след сблъсък с пътен знак. За отегчаващо отговорността е прието обстоятелството, че подс.П. по

време на пътуването си на процесната дата от с. *, общ. *, обл. * до достигането си до с. * и настъпване на процесното ПТП е управлявал МПС с една скорост, която не е била съобразена нито с планинския път, по който се е движел, нито с обстоятелството, че е преминавал през населени места, като ноторно било известно, че този път в голямата си част е с множество завойи и за да се стигне от с.* до с.* се преминава и през прохода * и през това време подсъдимият е изминал разстоянието от с.* до с.* от около 73 км за 40 минути или при средна скорост около 109 км/ч.

Посочените по – горе обстоятелства обаче не са били подложени на внимателен анализ и преценка, като част от тях съдът неправилно е

експлоатирал като отегчаващи отговорността, а на друга част необосновано е предал прекалено голям завишаващ ефект.

Неправилно и в противоречие със събраните по делото доказателства първата инстанция е приела като отегчаващо обстоятелство множеството нарушения на ЗДвП и ППЗДвП, извършени от подс.П., вследствие на които е настъпило процесното ПТП. Както беше посочено по – горе от настоящият състав подсъдимият П. е нарушил две разпоредби на ЗДвП - чл. 21, ал.1 и чл.43, т.5 и само тези две нарушения са в пряка причинно - следствена връзка с настъпилото ПТП. За останалите нарушения на чл. 5, ал. 1, т. 1, чл. 6, т. 1, чл. 116 и чл. 119, ал. 1 и ал. 2 ЗДвП и чл. 196 ППЗДвП не може да му бъде търсена отговорност, поради което и същите следва да бъдат изключени от обема обстоятелства, имащи значение за индивидуализиране на отговорността.

Не може да бъде прието и като отегчаващо обстоятелство управлението на автомобила от подсъдимия със значително превишена скорост. Към момента на настъпване на инкриминираното ПТП подсъдимият е управлявал автомобила със скорост от 73 км/ч. при ограничение 50 км/ч. Така установеното превишаване на скоростта с 23 км/ч. в никакъв случай не би могло да бъде определено като значително, защото то в минимална степен превишава установения предел за движение в населено място.

Обстоятелствата, че ПТП е настъпило на главна улица, по обяд, в близост до центъра на селото, където било оживено, както и, че след блъскането на детето автомобилът е отклонил движението си и се блъснал в пътен знак са без правно значение и са неотнормирани към предмета на доказване, поради което и изобщо не могат да бъдат експлоатирани като обстоятелства, свързани с отговорността на подсъдимия за допуснатото от него ПТП, още повече като такива, които да я завишават.

Не може да разполага с отегчаващ потенциал и коментираният от първата инстанция начин на управление на автомобила от подсъдимия по маршрута от с. * до с. * преди настъпване на ПТП. Вярно е, че същият се е движил с превишена скорост от 109 км/ч, след като участъка от 73 км е изминат от него за 40 минути. Този факт не се оспорва от страните и е признат от подсъдимия. Вън от вниманието на първата инстанция обаче е останала причината за управлението на автомобила по този начин, който

очевидно е в разрез с правилата по ЗДВП. Установено е по делото, че подсъдимият е бил със служебния си автомобил в района на с. * и е изпълнявал служебните си задължения. Получил е обаждане, което е наложило спешното му прибиране до гр. * за изпълнение на неотложна служебна задача. Като отговорен служител на * П. е решил да пренебрегне правилата за скоростта за сметка на наложителното и максимално бързо връщане в гр. *, с цел успешна реализация на водена от него оперативна разработка. Тази причина има извинителен характер за управлението на МПС от с. * до с. * с превишена скорост от 109 км/ч. и при положение, че няма данни да е създадена опасност за когото и да било или да е било допуснато ПТП е недопустимо този факт да се експлоатира в негативна за подсъдимия насока. Тази причина, свързана със стремежа и желанието за стриктно изпълнение на служебните си задължения по никакъв начин не го оправдава за извършените от него нарушения на правилата за движение, довели до блъскането на малолетната М. С. и причиняването на смъртта ѝ. Тя обаче и не оказва влияние при отмерване на отговорността му, нито в намаляваща, още повече пък в завишаваща насока, както неправилно е приел първоинстанционния съд.

Единственото обстоятелство, завишаващо отговорността на подсъдимия и правилно отчетено като такова от първата инстанция е създадената опасност за по – големия брат на пострадалата М. С. - А.. Установено по делото е, че двете деца са пресичали на пешеходната пътека движейки се едно след друго и рискът да бъдат блъснати и двете реално е съществувал.

Всичко посочено по – горе води до извода, че смекчаващите отговорността обстоятелства са със значителен превес пред отегчаващите такива и наказанието следва да бъде определено близо до предвидения за това престъпление законов минимум. Определеното от първата инстанция наказание близо до баланса в размер на седем години лишаване от свобода е явно завишено и следва да бъде редуцирано на четири години и шест месеца лишаване от свобода. Този размер на наказанието е достатъчен за постигане на целите визирани в чл.36 НК и с него в пълна степен ще бъде покрит критерият, заложен в разпоредбата на чл.35, ал.3 НК.

Съобразно императива на чл.373, ал.2 НПК и правилото по чл.58а, ал.1 НК така определеното наказание следва да бъде намалено с една трета и

подсъдимият да изтърпи наказание от три години лишаване от свобода.

Основателно е искането на защитата за приложението на института, заложен в разпоредбата на чл.66, ал.1 НК.

В случая размерът от три години лишаване от свобода, определен в рамките на законовата норма формално открива пътя за приложението на чл.66, ал.1 НК и тази обективна предпоставка е налице.

Другият критерий при решаване на въпроса за приложението на чл. 66 НК е дали чрез отлагане изтърпяването на наказанието могат да се постигнат целите по чл. 36 НК и преди всичко поправянето и превъзпитанието на конкретния извършител. Следователно, от съществено значение за определяне начина на изтърпяване на наказанието са всички обстоятелствата, които имат отношение към личността на подсъдимия и очертават личната му обществена опасност. Едва след това може да се преценява тежестта на престъплението и дали е обществено оправдано, с оглед постигане целите на генералната превенция да бъде приложено условното наказание.

Няма спор, че подсъдимият В. П. не е осъждан, с добра лична характеристика е, има семейство, осъзнава вината си и изразява чистосърдечно съжаление за случилото се. Образцов служител на * е и по време на дългогодишната си служба многократно е награждаван. Направилл е всичко зависещо от него за оказване на помощ на пострадалото дете. Очевидно инкриминираното ПТП е трагичен инцидент в живота му, чиито последици той напълно осъзнава, видно от цялостното му поведение по време на наказателното производство и искреното му разкаяние. Тези обстоятелства минимизират личната му обществена опасност до степен почти на пълното ѝ изключване, поради което настоящият състав не намира пречки за отлагане изтърпяването на наказанието. При П. процесът на поправяне и превъзпитание е започнал и не се налага той да бъде изолиран от обществото в затворнически условия.

Не може да се приеме, че настъпилите от престъплението тежки последици, изразяващи се в причиняването на смърт на седемгодишно дете, сами по себе си обуславят необходимостта, наложеното на подсъдимия В. П. наказание "лишаване от свобода", да бъде изтърпяно ефективно. Това обстоятелство, /включително и нарушенията на правилата за движение по пътищата/, са свързани с правната квалификация на извършеното деяние и

представляват елементи от наказателния състав, но не и основа за преценката относно начина на изтърпяване на наказанието.

Всичко това налага извода, че в конкретния случай поправително-превъзпитателното и възпиращо въздействие на наказанието, на която цел е отдадено преимуществено значение при решаване на въпроса за наказанието, може да се постигне и без откъсването на подсъдимия В. П. от обществената и социалната среда, в която е живял и продължава да живее с отлагане на изпълнението му с изпитателен срок от четири години на основание чл.66, ал.1 НК, чрез който срок ще се реализира напълно предупредителния и възпиращ потенциал на условното осъждане.

За постигане в максимална степен на поправителния и превъзпитателния ефект и като съобрази размера на отложеното наказание „лишаване от свобода“ настоящият състав намира, че на подсъдимият П. в рамките на така определеният изпитателен срок следва да бъде наложена на основание чл.67, ал.3 НК пробационна мярка по чл.42а, ал.2, т.2 НК – задължителни периодични срещи с пробационен служител.

Определеният от първата инстанция на основание чл.343г НК срок от шест години, през който подсъдимият следва да бъде лишен от право да управлява МПС, преценен на плоскостта на квалификацията на деянието, на трудовата и семейна ангажираност, на вида и характера на допусканията нарушения на правилата за движение, вкл. и на нарушенията, довело до настъпване на инкриминираното ПТП е явно завишен. Несправедливо е с оглед посочените по-горе обстоятелства и най – вече с обстоятелството, че през дългогодишния си стаж като водач на МПС подсъдимият е допуснал само едно нарушение на правилата за движение по пътищата и то през далечната 2006г., същият да бъде лишен за такъв продължителен период от време от правото да управлява МПС. С отнемането на възможността подсъдимия да управлява МПС през такъв срок ще бъдат надскочени целите на това наказание, чийто основен акцент е насочен върху възпиращия спрямо подсъдимия ефект да върши престъпления от подобен род, каквато опасност в настоящия казус липсва. Поради това размерът на наказанието „лишаване от право да управлява МПС“ следва да бъде намален от шест на четири години.

Не може да бъде споделено виждането на поверениците на частния обвинител, че при подсъдимият се усещало чувство за безнаказаност. Точно

обратното, с цялостното си процесуално поведение подсъдимият е демонстрирал смирение и е показал, че добре осъзнава общественото опасен характер на деянието, че намира поведението си за грешка и е готов да понесе следващата му се наказателна отговорност.

Становището на поверениците, че в обществото ни битува нагласата, че когато се причини смърт при ПТП наказанието е винаги условно е не само неправилно, но и не намира опора нито в правната теория, нито в съдебната практика. В тази връзка следва да се отбележи, че само поради обществения резонанс, свързан с пътнотранспортните престъпления, при които често загиват или биват осакатявани хора и очакванията на обществото за необосновано засилване на наказателната репресия, не може да се приема, че единствената възможност за постигане на предупредителното въздействие върху останалите водачи би могло да се постигне чрез налагане единствено и само на ефективни наказания.

Обобщено, в частта досежно определените на подсъдимия наказания присъдата следва да бъде изменена, като наложеното на подсъдимия наказание „лишаване от свобода“ следва да бъде намалено от четири години и шест месеца на три години, изпълнението му да бъде отложено на основание чл.66, ал.1 НК с изпитателен срок от четири години, на подсъдимия да бъде наложена на основание чл.67, ал.3 НК пробационна мярка по чл.42а, ал.2, т.2 НК – задължителни периодични срещи с пробационен служител и размерът на наказанието „лишаване от право да управлява МПС“ да бъде намален от шест на четири години.

При извършената служебна проверка на атакувания съдебен акт, извън възраженията на страните, въззивната инстанция намира, че съобразно изискванията на закона съдът е приспаднал времето, през което подсъдимият е бил лишен от правото да управлява МПС за същото деяние по административен ред, възложил е направените по делото разноски и се е разпоредил с веществените доказателства.

При разглеждането на делото не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, водещи до отмяна на атакуваната присъда, поради което в останалата част същата следва да бъде потвърдена.

Предвид горното и на основание чл.334, т.3 и чл. 337, ал.1, т.1 и т.3 НПК, Пловдивският апелативният съд

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ Присъда № 11/06.04.2022г. по нохд № 68/22г. по описа на Окръжен съд Пазарджик, като я:

- ОТМЕНЯ в частта, с която подсъдимият В. Т. П. е признат за виновен да е извършил нарушенията по чл. 5, ал. 1, т. 1, чл. 6, т. 1, чл. 116 и чл. 119, ал. 1 и ал. 2 ЗДвП и по чл. 119, ал. 1 и ал. 2 и чл. 196 ППЗДвП като го ПРИЗНАВА ЗА НЕВИНОВЕН и ОПРАВДАВА по тези обвинения.

- НАМАЛЯВА размера на наказанието „лишаване от свобода“ от ЧЕТИРИ ГОДИНИ И ОСЕМ МЕСЕЦА на ТРИ ГОДИНИ.

- ОТМЕНЯ в частта, с която на основание чл.57, ал.1, т.3 ЗИНЗС на подсъдимия В. Т. П. е определен първоначален“ общ“ режим и на основание чл.66, ал.1 НК ОТЛАГА изпълнението на определеното му наказание „лишаване от свобода“ в размер на ТРИ ГОДИНИ с изпитателен срок от ЧЕТИРИ ГОДИНИ.

- На основание чл.67, ал.3 НК НАЛАГА на подсъдимия В. Т. П. в рамките на така определеният изпитателен срок пробационна мярка по чл.42а, ал.2, т.2 НК – задължителни периодични срещи с пробационен служител.

- НАМАЛЯВА размера на определеното на основание чл.343г, вр. чл.37, ал.1, т.7 НК наказание „лишаване от право да управлява МПС“ от ШЕСТ ГОДИНИ на ЧЕТИРИ ГОДИНИ.

ПОТВЪРЖДАВА присъдата в останалата ѝ част.

РЕШЕНИЕТО може да бъде протестирано или обжалвано пред Върховния касационен съд на Република България в петнадесетдневен срок от съобщението до страните, че е изготвено.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____